

Arrest

nr. 243 929 van 12 november 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 september 2020.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 5 oktober 1999. Op 13 december 1999 ontving hij een kennisgeving waarin zijn verzoek onontvankelijk werd verklaard. Op 16 december 1999 vatte hij de beroepsprocedure aan. Op 5 februari 2002 werd verzoeker gehoord en op 28 februari 2002 werd de aanvankelijke weigeringsbeslissing bevestigd. Het beroep tot nietigverklaring, dat bij de Raad van State aanhangig werd gemaakt, werd op 11 mei 2005 middels een arrest verworpen.

In het kader van zijn huidig verzoek haalt verzoeker aan dat zijn vader en zijn broers niet akkoord gaan met zijn relatie met G. Y. omdat zij Russische van nationaliteit en etnische origine is. Hij heeft daarom geen contact meer met zijn broers, maar met zijn vader heeft hij nog vier keer per jaar contact. In het kader van zijn huidig verzoek haalt hij tevens aan dat zijn neef in 2002 iemand vermoordde en hij daarom gedood zal worden in een bloedwraak. Hij vreest ook dat zijn zoon B. A. vermoord zal worden omwille van deze bloedwraak. In 2007 diende hij een aanvraag in bij het Belgisch Comité voor (Hulp aan) Vluchtelingen en hij diende alle bewijsstukken omtrent de bloedwraak in. Hij zou enkel nog een onderhoud bij het CGVS afleggen maar dat is nooit doorgegaan. In 2009 werd hij opgebeld en vond er een grote regularisatie plaats voor mensen zonder papieren. Hij kreeg nadien de beslissing dat hij niet geïntegreerd was in België. Hij hoorde ook nadien dat die organisatie niet meer bestond. Alle documenten die hij toen had voorgelegd zijn verloren gegaan. Hij legt ter ondersteuning van zijn tweede verzoek om internationale bescherming de geboorteakte van hemzelf, zijn zoon en zijn dochter neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad merkt, net zoals de commissaris-generaal, aangaande verzoeker zijn verklaringen dat hij een vrees koestert voor hemzelf en zijn zoon omwille van een bloedwraak, op dat hij deze vrees pas erg laat kenbaar heeft gemaakt. Zijn neef zou deze problemen veroorzaakt hebben doordat hij in 2002 iemand vermoordde (verklaring volgend verzoek van 21/01/2020 punt 15, 19, 21 & 22). Verzoeker heeft echter pas op 8 januari 2020 een verzoek ingediend naar aanleiding van deze vrees, zijnde dus ongeveer achttien jaar na de feiten. Een dergelijke houding kan dan ook geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielerprocedure is uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom niet naar zijn land te kunnen terugkeren, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

Verzoeker stelt dat: "Hiervoor diende hij reeds in 2007 een aanvraag in bij het Belgisch Comité voor (hulp aan) Vluchtelingen. Hij mocht hiervan nooit enig nieuws ontvangen. Dit comité is momenteel gesloten, waardoor zijn bewijsstukken omtrent deze bloedwraak verloren gegaan zijn. Dit is buiten de wil om van verzoeker.

Hij diende deze documenten in om hieromtrent een oplossing te bekomen, doch mocht nooit iets vernemen.

Men kan dit dan ook onmogelijk verwijten aan verzoeker. Hij heeft al het nodige hiervoor reeds gedaan om een dossier bij het BCHV in te dienen."

Met zijn voorgaand betoog weerlegt noch ontkracht en biedt verzoeker geen afdoende verklaring/verschuiving voor de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing: "Ter uwer verdediging stelt u dat u in 2007 omwille van voornoemde redenen een aanvraag indiende bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen omdat pas vanaf dan bloedwraakproblemen in België werden erkend (verklaring volgend verzoek d.d. 21/01/2020 punt 15). U kreeg echter geen onderhoud op het CGVS (verklaring volgend verzoek d.d. 21/01/2020 punt 15). U werd vervolgens aangeraden een regularisatieaanvraag in te dienen die afwezen werd omdat u niet geïntegreerd was. Daarna kwam u te weten dat het Comité niet meer bestond, zo zegt u (verklaring volgend verzoek d.d. 21/01/2020 punt 15). U probeerde steeds via regularisaties uw verblijfsstatuut in orde te brengen, maar tevergeefs (verklaring volgend verzoek d.d. 21/01/2020 punt 15). Deze redenering kan vanzelfsprekend geen vergoelijking zijn voor uw afwachtende houding. Dat u in 2007 bij een hulporganisatie aanklopte met uw beschermingsvraag en vervolgens ervoor koos om enkel regularisatieaanvragen in te dienen kan allermindst verklaren waarom u niet om internationale bescherming aan te vragen aan de Belgische staat. Te meer daar uw echtgenote reeds in 2018 en uw kinderen in 2019 hun hoop op regularisatie opbergen en internationale bescherming aanvroegen. Dat u die sinds 2002 een beschermingsnood zou hebben tot in 2020 niet deze bescherming te vragen en u zich hierdoor jarenlang bloot stelde aan repatriëring naar Albanië is allesbehalve geloofwaardig. Hiermee zet u de ernst van uw huidige verzoek danig op de helling. Bovendien blijkt u ook geen documenten of bewijzen voor te leggen die uw vrees

omwille van bloedwraak kunnen aantonen. U zou al uw relevante documenten reeds bij het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen hebben ingediend, maar deze gingen verloren doordat het Comité ophield te bestaan, aldus uw verklaringen (verklaring volgend verzoek d.d. 21/01/2020 punt 15). U zal uw advocaat contacteren daar hij misschien nog over bewijsstukken beschikt (verklaring volgend verzoek d.d. 21/01/2020 punt 17). Opnieuw wordt het geloof in de voorgehouden bloedvete door uw verklaringen ontkracht. Dat u over bewijsstukken beschikte maar u deze stukken achterliet bij het BCHV zonder dat u een poging deed om deze stukken terug te vragen is, wetende dat het BCHV slechts in 2016 ophield te bestaan, niet te verenigen met een daadwerkelijke interesse in uw eigen beschermingsnood en de bewijsstukken daarover. Evenmin is het ernstig te nemen dat u slechts na het indienen van uw huidig verzoek van plan bent om uw advocaat te contacteren om te kijken of hij over kopieën van uw bewijsstukken beschikt. De desinteresse die u aan dag legt schaadt het geloof in de voorgehouden bloedvete. Bovendien moet er op gewezen worden dat u er wel in geslaagd bent een geboortakte van 2013 uit Albanië te laten overkomen. Dat u, hoewel u in blijkbaar in Albanië over een bereidwillig netwerk beschikt en in België over stavingstukken beschikte, in uw eerste volgend verzoek geen enkel stuk ter staving van de bloedvete kan aanbrengen komt het geloof in uw nieuwe asielmotief allerminst ten goede. In ieder geval volstaan uw loutere verklaringen omtrent het bestaan van deze bewijzen geenszins als ondersteuning van uw beweringen inzake uw motieven. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een verzoek om internationale bescherming rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd. Er kan redelijkerwijze van een verzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Dat u en uw zoon in Albanië betrokken of het slachtoffer zouden zijn in een bloedwraak betreft aldus slechts een blote bewering die u op geen enkele wijze staft.”.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker hoe dan ook niet aangeeft/aantoont dat hij voor de door hem aangehaalde problemen in geval van een terugkeer naar Albanië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Hoewel hij tijdens zijn interview op de DVZ duidelijk uitgelegd werd dat ter staving van zijn tweede verzoek van hem werd verwacht dat hij alle elementen in zijn verzoek om internationale bescherming aanbrengt, wierp hij nergens op dat afdoende overheidsbescherming in Albanië voor hem en zijn zoon niet beschikbaar zou zijn in Albanië (verklaring volgend verzoek van 21/01/2020).

6. Een loutere verwijzing, zoals verzoeker in casu, naar artikels/rapporten omtrent bloedwraak in Albanië, volstaat niet, net als evenmin de algemene verwijzing naar de corruptie in Albanië bij de autoriteiten, om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan wordt toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 24 augustus 2020, stelt verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 5 november 2020 slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 24 augustus 2020 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS